

ה"ת 22266/09/23 - עזיז אבו רג'ב, סוהא אבו רג'ב, ירין אבו רג'ב, מחמוד אבו רג'ב, מלק אבו רג'ב, חלא אבו רג'ב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנוף הגליל-נצרת

ה"ת 22266-09-23 אבו רג'ב ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 23

לפני כבוד השופטת יסמין כתילי
מבקשים

1. עזיז אבו רג'ב
2. סוהא אבו רג'ב
3. ירין אבו רג'ב
4. מחמוד אבו רג'ב
5. מלק אבו רג'ב
6. חלא אבו רג'ב

נגד
משיבה

מדינת ישראל

החלטה

זוהי בקשה למתן צו נגד המדינה - משטרת מגדל העמק (להלן - המשיבה), המורה לה לציית להחלטת בית המשפט מיום 28/11/23, בהתאם לסעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט.

בדיון שנערך לפניי ביום 12/12/2023, טענו הצדדים שניהם. כבר כאן אציין כי הורתי לפרקליטות מחוז צפון למסור את עמדתה, אלא שהאחרונה בחרה שלא להיכנס לעניין עצמו ופטרה עצמה בטענה כי משטרת ישראל אינה כפופה לה וכי אין היא מוסמכת לפקח על מעשי המשטרה.

סברתי אחרת, אך לא אכנס לסוגיה זו עתה.

בהחלטתי מיום 13/12/23 עמדתי על השתלשלות העניינים, אשוב ואזכיר בקצרה על מנת להקל על הקורא. ביום 10/9/23 הגיש המבקש בקשה להחזרת תפוס בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969, ובה עתר להשיב לידיו רכוש שחלקו בבעלותו וחלקו האחר בבעלות ילדיו וגרושתו. הרכוש כולל מכשירי הקלטה, כרטיסי סים, מחשבים, מכשירי טלפון ניידים, דיסקים קשיחים, תכשיטים, שעונים, כספים ועוד (להלן - התפוסים).

המשיבה מיאנה להגיב לבקשה חרף החלטות בית המשפט שהורו לה לעשות כן.

עמוד 1

ביום 8/10/23 מסרה המשיבה תגובה תמציתית בה התנגדה לבקשה וציינה כי התפוסים דרושים לצורכי חקירה. בהמשך הוגשו מספר בקשות להחזרת פריטים ספציפיים מהתפוסים שגם הן לא זכו לתגובת המשיבה. ביום 22/11/23 התקיים לפניי דיון, אליו התייצב נציג מטעם המשיבה שאינו בקיא בפרטי התיק. בסוף הדיון, נתתי החלטה בה הוריתי על החזרת חלק מהתפוסים. כן הוריתי על התייצבות נציגים מטעם המשיבה הבקיאים בפרטי התיק להמשך דיון שנקבע ליום 28/11/23.

לדיון מיום 28/11/23 המשיבה לא התייצבה, ובירור טלפוני העלה כי אין בדעת נציגי המשיבה להתייצב. יצוין כי במעמד הדיון נמסר על ידי המבקש כי חלק מהתפוסים הוחזרו לידיו.

לאחר שמיעת טענות המבקש, נתתי החלטה המורה על החזרת חלק מהתפוסים, ובהם: הכספים, תכשיטי זהב ושעונים. כמו כן, הוריתי למשיבה להחזיר את המחשבים למבקש תוך 7 ימים כפוף למסירת הסיסמאות לצורך העתקת תוכנם. הכל כמפורט בהחלטה.

המבקש לא השלים עם ההחלטה והגיש ערר לבית המשפט המחוזי. בכתב הערר עתר המבקש לבטל החלטת בית המשפט לעניין התניית החזרת המחשבים במסירת הסיסמאות בצינו כי הסיסמאות נמסרו למשיבה במספר הזדמנויות.

ביום 4/12/23, נתן בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ע' גולומב) החלטה, בה הותר את ההחלטה מיום 28/11/23 על כנה תוך ביטול ההתניה לעניין מסירת הסיסמאות וכך נכתב: "**מובהר אפוא כי החזרת התפוסים (המחשבים) עד ליום 5.12.23 כפי שנקבע בהחלטת בית משפט קמא, איננה מותנית בכך שהעורר ימסור פעם נוספת את הסיסמאות.**" (להלן - **החלטת בית המשפט המחוזי**).

משלא פעלה (שוב) המשיבה בהתאם להחלטות מיום 28/11/23 ו- 4/12/23 ונמנעה מלהחזיר את התפוסים, הגיש המבקש בקשה זו.

בדיון שהתקיים לפניי ביום 12/12/23, התייצב נציג מטעם המשיבה (אותו נציג שהתייצב בדיון מיום 23/11/23), ומסר כי המשיבה מסרה למבקש רשימת תפוסים. כמו כן, הגיש נציג המשיבה מזכר המתעד שיחה שהתנהלה בין המבקש לקצינת חקירות של המשיבה במעמד המצאת החלטת בית המשפט המחוזי למשיבה. עיון במזכר מלמד כי המשיבה לא החזירה את התפוסים לנוכח החלטה מיום 29/11/23 שניתנה במסגרת תיק אחר בבית משפט השלום (כב' השופט הבכיר פורת) לפיה, כך נטען, כי על המבקש היה להתייצב בפני חוקר זי"ט לצורך פריקת המחשבים (להלן - **החלטת בית משפט השלום**). מעמדת המשיבה משתמע כי החלטת בית המשפט השלום שכאמור ניתנה עובר למועד מתן החלטת בית המשפט המחוזי, **בתיק אחר**, היא זו שמנחה אותה.

המבקש עמד על בקשתו, הפנה שוב להתנהלות המשיבה והדגיש כי המשיבה לא הגישה ערר על החלטת בית משפט זה או על החלטת בית המשפט המחוזי.

נוכח בחירתה של פרקליטות מחוז צפון להימנע מלהגיש עמדה לגופו של עניין, אדרש לבקשה שלפניי על יסוד החומר

הליך על פי פקודת ביזיון בית המשפט מהווה הליך קיצוני. מדובר בהליך שיורי, היינו זה שיינקט רק מקום שבו אין הליך אחר להשגת המטרה. אין זה הליך עונשי כי אם הליך לכפיית ציות אשר פג מיד עם ביצוע הוראות בית המשפט. נוכח מאפייניו הייחודיים של ההליך אין לנקוט בו כבשגרה, כי אם במשורה ומקרים חריגים בלבד (ראו רע"א 4036/14 **מסעודין נ' מנהל הרשות הממשלתית למים ולביוב** (2014) (עניין : **מסעודין**), רע"א 3888/04 **שרבט נ' שרבט** (2004)).

עד כאן בכל הקשור בהליך ביזיון בית המשפט במקרה הרגיל. המקרה שלפניי אינו מקרה רגיל, כי אם מקרה שבו משטרת ישראל ממרה את פי בית המשפט ומבזה, למעשה, את הצו שיצא מלפניו. מהו הדין מקום בו המדינה, היא ולא אחר, מבזה את החלטות בית המשפט?

טרם יצא הלכה מלפני בית המשפט העליון בשאלה האם ניתן לכופף את המדינה מכוח פקודת ביזיון בית המשפט (ראו למשל בש"פ 3327/20 **לורי שם טוב נ' מדינת ישראל** (2020)). קיימות שתי גישות, האחת שוללת שימוש בפקודה כלפי המדינה והשנייה מאמצת ומחילה את הפקודה על המדינה (ראו פסקה 30 לפסק הדין בעניין **מסעודין**, והאסמכתאות שם). אציין כי העמדה המאפשרת שימוש בפקודה כלפי המדינה מתפצלת לגישה נוספת, לפיה השימוש ייעשה ביחס לבעלי תפקידים הממאנים לפעול לפי צו בית המשפט (ראו ע"מ 56015-12-11 **פאר נ' פקיד שומה חיפה** (2020)).

כשלעצמי סברתי כי עצם הדיון מניח את האפשרות שהמדינה לא תמלא אחר צו בית משפט ואולם זוהי אנומליה שאינה מוכנה לקבל כאפשרית. הדבר חותר תחת השיטה. גם במקרה שלפניי, ניתן - אף אם בדוחק רב נוכח התנהלותה של המשיבה - להניח כי המשיבה טרם מילאה באופן דקדקני ומלא אחר החלטת בית המשפט מהטעם שטענה לסבור כי החלטת בית משפט השלום פוטר אותה מכך.

ובכן, אתן הזדמנות נאותה למשיבה תוך שאבהיר - החלטת בית משפט השלום ניתנה בתיק אחר. היא אינה משליכה על תיק זה ובוודאי שאינה שוללת את החלטות בית המשפט בערכאה זו ובבית המשפט המחוזי. על המשיבה למלא אחר החלטה מיום 28.11.2023 (ללא התנאי שבוטל בהחלטת בית המשפט המחוזי), וזאת עד ליום 15.1.2024.

לקראת סיום, אביע תקווה כי המשיבה לא תאלץ את בית המשפט לשוב ולדון בסוגיה אנומאלית זו. עתה הדברים ברורים ונהירים לכל.

אומנם איני נוקטת כעת נגד המשיבה הליכים לפי פקודת ביזיון בית המשפט, אך אין לפטור אותה בלא לפסוק את הוצאותיו של המבקש, אשר נאלץ פעם אחר פעם לפנות לבית המשפט כדי לבקש את שכבר עתר וקיבל. המשיבה בהתנהלותה הדיונית כפי שתוארה לעיל גררה רגליים, משכה ההליך, והסבה הוצאות של ממש למבקש. אי לכך תישא המשיבה בהוצאותיו בסך כולל של 7,000 ₪, אשר ישולמו בתוך 30 יום מהיום.

המשיבה תודיע עד ליום 15.1.2024 (ומוטב עוד קודם) על ביצוע החלטת בית המשפט.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים ותוודא טלפונית קבלתה על ידי המשיבה.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשפ"ד, 28 דצמבר 2023, בהעדר
הצדדים.